

jo nemt kunne fjernes. Den høitærede Minister udtalte sig imod dette Forslag, skjøndt han meente, at det praktist ikke vilde have nogen stor Betydning, væsentlig, som han sagde, fordi det i Principet ikke skulde være rigtigt. Maatte jeg bemærke, at jeg forstaaer Forslaget saaledes, at Bestemmelsen vil være fyldestgjort derved, at der meddeles Rigsdagen 1 eller i alt Fald 2 Exemplarer af disse Vedtægter, 1 til hvert af Thingene, hvorimod jeg ikke har tænkt mig det som nødvendigt, at der skulde omdeles Exemplarer af disse Vedtægter til alle Medlemmer til Forgøelse af deres Bogsamling, som den høitærede Minister hentydede til. Naar man forstaaer det saaledes, at der kun er Tale om Meddelelse af et Par Exemplarer til Rigsdagens 2 Afdelinger, saa kunde det jo maaskee synes, at det ikke havde noget at bethyde, idet der ganske vist ikke vil være nogen stor Vanskelighed tilstede for Medlemmer af Rigsdagen til at blive bekendte med disse Vedtægter, der jo skulle offentliggjøres. Forskjellen bliver mere, om jeg saa maa sige, en Etiquettesag. Spørgsmaalet er, om der skal meddeles Rigsdagen, som saadan, disse Vedtægter, eller om Medlemmerne skulle henvises til ad privat Veie at søge Underretning om dem. Det forekommer mig, at det Første er ganske naturligt, og jeg maa tilstaae, at jeg ikke kan tillægge den Betænkelse, den høitærede Minister reiste derimod, videre Betydning. Denne Betænkelse gik jo nemlig ud paa, at navnlig, naar der blev Spørgsmaal om Forandringer i Vedtægterne, kunde det let træffe sig, at man kunde overse eller glemme at meddele Rigsdagen den fornødne Underretning derom. Det forekommer mig, at med en velordnet Administration vil en saadan Forglemmelse eller Tilfidsættelse ikke vel kunne finde Sted, i alt Fald ikke paa anden Maade, end at en mulig sieblikkelig Forglemmelse inden Forløbet af ret lang Tid maatte kunne rettes. Den ærede Minister henviser vel ogsaa til Vedtægterne for Amtsrådene, idet han bemærkede, at der ikke var nogen Bestemmelse i Loven om, at disse Vedtægter skulle meddeles Rigsdagen. Dertil skal jeg for det Første bemærke, at det i og for sig ikke kan være nogen afgjørende Grund for at unblade at gjøre, hvad der maatte anses for at være rigtigt, at

man paa et andet, beslægtet Omraade ikke har indsat en lignende Bestemmelse; men dernæst vil jeg ogsaa gjerne tillade mig at minde om, at Forholdet dog maaskee er noget forskjelligt. Til Vedtægterne for Kjøbstæderne henvises der nemlig tildeels Bestemmelser, der ere af en større Betydning end de Bestemmelser, hvorom der er Tale for Amtsrådsvedtægternes Vedkommende. Jeg henleder navnlig Opmærksomheden paa et meget vigtigt Punkt, som det vist nok kunde have sin Interesse for Rigsdagen at blive bekendt med, hvorledes de forskjellige Byer ordne dette Forhold, nemlig Spørgsmaalet betræffende Ordningen af Magistratsforholdet, idet der jo har viist sig at være paa Rigsdagen, i alt Fald i de forskjellige Afdelinger af den, noget forskjellige Meninger om, hvorledes dette Forhold rettest ordnes; jeg kunde derfor vel tænke mig, at dette var et Punkt, man netop i den nærmeste Fremtid vilde forfølge med nogen Opmærksomhed fra Rigsdagens Side, for derpaa muligen at grunde Forslag til Ændringer i Communalloven. Derfor forekommer det mig, at det vel kunde være ganske i sin Orden, at disse Vedtægter blive meddeelte Rigsdagen paa den Maade, jeg tillod mig at nævne. — Den høitærede Minister udtalte sig fremdeles imod de Forslag, der findes opførte under Nr. 14 og 26, vedrørende Spørgsmaalet om, hvorledes der skal forholdes, naar Byrådet efter Borgmesterens Formening har overstredet sin Competence eller ikke vil forholde sig overensstemmende med, hvad der fra hans Side anses for at være lovligt og rigtigt. Den ærede Minister gjorde gjældende, at, saaledes som Lovforslaget foreligger, hvad disse Punkter angaaer, er det overensstemmende med Affattelsen af de tilsvarende Steder i Landcommunalloven, og det er et Argument, som ganske sikkert har sin Betydning. Jeg erkjender, at det i og for sig ikke er ønskeligt, at man ordner dette Punkt paa anden Maade i Kjøbstadcommunalloven, end man har gjort i Communalloven for Kjøbenhavn og for Landets Vedkommende. Afgjørende kan denne Betragtning imidlertid ikke siges at være efter min Formening, men Spørgsmaalet maa virkelig være det, om der i og for sig er nogen tilstrækkelig Grund til